Винесу в окремий пост. І спробую пояснити. Але менше емоцій. Це не документ, а лише пост під загальною назвою "припустімо, що...". 1. Одна книга російського автора, котрий пише про спецназ ГРУ, виходить тиражем 3-5 тис. прим. На 140-мільйонну Росію. 2. Від 500 до 1 тис. прим. однієї такої книги йде в Україну. У Росії не можуть продати весь такий тираж. 3. Але в Росії щомісяця лише 20-25 НОВИХ авторів пишуть лише про спецназ ГРУ. Не кажучи вже про тих, хто на цій темі вже сидить. 4. Отже, маємо 25 тисяч книжок щоквартально в Україні ЛИШЕ про спецназ ГРУ. 5. А скільки там пишуть про інші елементи русского мира? Ось у сумі маємо щонайменше півмільйона ЩОКВАРТАЛЬНО. Но-ви-нок. Лише в одному сегменті. А є кацапи ще пишуть: любовні романи, історичні романи, фантастику, фентезі, жахи та інше чтиво - на два ринки. А ми - можемо писати хоча б на свій? 6. Український автор не може конкурувати з цим фізично. Бо він - один проти сотні. Я не кажу, що треба писати про спецназ ГРУ. Але не був би проти, аби український автор написав, як український супергерой розхерачив сам-один весь спецназ ГРУ. Де ми знайдемо 25 авторів, готових писати лише про це щоквартально? Не кажучи про інші сегменти. Чтиво? Чтиво. Але формує свідомість та підсвідомість націй саме воно. Перевірено електронікою.